

LBRIS

We know
books.

MARIAN COMAN s-a născut în 1977 la Mangalia. A trăit, însă, o lungă perioadă la Brăila, unde a fost jurnalist în presa scrisă și televiziune. Este laureatul mai multor premii naționale dedicate literaturii F&SF și al unui premiu al Convenției Europene de Science-Fiction. A scris scenariile benzilor desenate *Harap Alb continuă* (HAC!BD, 2012–2017) și *Tinerețe fără bătrânețe* (HAC!BD, 2015–2016), volumele *Noapți albe, zile negre* (Tritonic, 2005), *Testamentul de ciocolată* (Tritonic, 2007), *Teoria flegmei. Apel la mitocănie* (Tritonic, 2008), *Fluviul Șoaptelor* (HAC!BD, 2015; n'atorul/Nemira, 2026, ed. a II-a, revizuită și adăugită), *Furia Oarbă* (HAC!BD, 2017; n'atorul/Nemira, 2026, ed. a II-a, revizuită și adăugită), *Omulețul din perete și alte povestiri fantastice* (n'atorul/Nemira, 2019; 2023, ed. a II-a, revizuită și adăugită), *Ultima carte* (n'atorul/Nemira, 2024), *Tristetea Zeilor* (n'atorul/Nemira, 2026) și scenariul romanului grafic *TFB* (HAC!BD, 2016), iar povestirile sale au fost incluse în numeroase antologii. În 2018, s-a alăturat echipei Editurii Nemira, unde coordonează imprimatul Armada, dedicat literaturii SF, Fantasy și Thriller, dar și producția de audiobook-uri. În prezent, locuiește în București și este membru PEN Club România și *Science Fiction & Fantasy Writers Association* (SFWA).

A
n'atorul
ficțiune

Marian Coman

Tristetea Zeilor

seria **Haiganu**
cartea a treia

cu ilustrații de
Andrei Moldovan

A
n'atorul

candoare. Și din povești. Fiindcă ele nu au granițe și nu au apartenență.

Poveștile lui Zourazi, Haiganu, Păi și Dekibalos nu-mi mai aparțin. Cred că ele sunt, din acest moment, ale cititorilor, singurii care le vor face să existe cu adevărat.

Marian Coman
20 februarie 2026

Cuprins

Prolog.....	9
-------------	---

PARTEA I

1. Rânduiala sângelui	13
2. Tăcere și mânie	35
3. Liniștea se cucerește cu foc.....	49
4. Cei ce urăsc și cei ce se tem	65
5. Carnea munților	81
6. Ziua în care ne-am rugat de întuneric.....	97
7. Un ciot de regină	109
8. Despărțiri.....	123

PARTEA A II-A

9. Rugă	139
10. Chemare	147

11. Cei chemați	157
12. Fir dulce	169
13. Înaintea zidului.....	181
14. Cetatea sfârâmată	189
15. Trei jurăminte.....	195
16. Se tot rup hotarele	211

PARTEA A III-A

17. Cerul e în flăcări.....	221
18. La Colți	251
19. Pragul rupt.....	285
20. Regele orb.....	317
Epilog.....	367
Postludiu.....	371
<i>Mulțumiri</i>	375

Seria HAIGANU:*Fluviul Șoptelor**Furia Oarbă**Tristețea Zeilor*

Prolog

Mi-a rămas numai noaptea

Mi-a rămas numai noaptea

Mi-a rămas numai noaptea

Astea-s cele din urmă cuvinte. Fluviul Șoaptelor s-a isprăvit. A curs din el ultima picătură, ultima voce, ultimul cuvânt care nu-mi aparține. Acum sunt doar eu. Și noaptea ce mă înconjoară.

Noaptea și tăcerea.

Sunt singur. Sunt ultima făptură rămasă-n picioare, la capătul timpului, la marginea lumii. În afară de mine, nu mai e nimic. În spatele meu se află istoria: cenușa regilor căzuți, templele-n ruină ale zeilor uitați, urmele pașilor pierduți în praf. Toți oamenii care-au trăit și care-au

Marian Coman

LBRIS

We know
books

murit, toți zeii care-au fost și care nu mai sunt, tot ce s-a
stins în întuneric.

S-au scurs toate zilele. S-a sfârșit tot ce putea fi spus.
Și e liniște iară. E pace iară.

Mi-a rămas numai noaptea.

PARTEA I

1. Rânduiala sângelui

Întru anii cumplitei urgii, când Ordisia, Tărâmul Brâului de Piatră, gemea sub plugul răului, sub foamea fiarelor și, ca în zilele noastre, sub nepăsarea vrăjitorilor din Xantipor, veni din bezna munților de dincolo de zid o vedenie cu trup de carne și sânge, dar cu glas de tunet și ochi de osândă.

Zis-au unii că-l chema Haiganu. Alții, în șoaptă, îi ziceau Ochilă. Căci un singur ochi avea, și-acela părea a vedea mai mult decât ar fi fost îngăduit vreunei făpturi născute din pântec de femeie. Nu se știe cu adevărat de a fost zeu ori vreo fiară zămislită la Kaga Krata. Pașii lui ardeau, iar unde călca înverzea cenușa morților.

Și din pricina sa, zic bătrânii, s-au prăbușit turnuri și s-au spart oglinzile de stele. Sălășluia între cei mici, dar nu

era de-ai lor. Și toți cei ce i-au privit ochiul, fie au amuțit, fie au înnebunit, fie au murit.

A mers prin Vardazur ca printr-un mormânt.

Și, de a fost ori n-a fost, știe doar piatra care i-a fost leagăn și mormânt. Dar Eronim scrie, cu pana muiată în scrum:

„Fost-a o vreme cu Haiganu. Și după ea, toate cântările s-au stins“.

Din cuvintele bătrânului Eronim din Iurazos,
scrise cu mână tremurândă
spre păstrare în biblioteca din Galadar,
prin porunca Regelui.

Interludiu I Înainte de Cădere

Nisip. Fire de nisip și de praf plutind în aer. De jos, din arenă, se auzea metalul lovind metalul și, din când în când, câte un strigăt, câte un geamăt.

Oamenii nu se luptă asemeni Celor Mari. Sunt fragili, lenți, cu piele subțire și carne firavă. Haiganu nu pricepea de ce călătorii se desfătau văzându-le sângele împrăștiat în praful arenei. Nici plăcerea lui Pleistoros de a-i rupe din lumea lor, doar pentru a mulțumi roirurile. Și nici

motivul pentru care aproape toți Cei Mari îl cinsteau pe Pleistoros venind aici.

Lupta începuse cu un sunet asurzitor de corn, iar mulțimea din tribunele Marelui Amfiteatru izbucnise în urale. Secutorul se năpustise asupra adversarului care își aruncase prea devreme plasa, cu un gest haotic, tremurat, nesigur. În colțul opus, două umbre își ciocneau săbiile într-o cascadă de metal, mușchi și sudoare. Nu departe de Haiganu, în tribune, Bendis privea lupta cu o voluptate rece. Stătea nemișcată, cu brațele încrucișate și se uita încruntată.

Arena devenise un haos de nisip aruncat în aer, de săbii și scuturi lovite, de icnete și țipete. De sus, din tribune, răbufneau ovații. Călătorii pluteau deasupra, lăsând în urma lor dăre de culoare și parfum de rășină arsă.

Haiganu nu venise pentru spectacol. Era acolo doar pentru a-i aduce lui Pleistoros mesajul Tatălui.

— După spectacol! Ce-i graba asta? se răstise la el Pleistoros mai devreme, atunci când îl întâlnise în holul amfiteatrului, iar capetele de lupi de pe umerii săi se încruntaseră.

Luptătorul cu trident și plasă era întins fără suflare. Sabia Secutorului îl lovise mai întâi în braț, după aceea în burtă și, în final, când bărbatul s-a prăbușit în genunchi, secutorul nu a așteptat vreun semn din tribune sau din altă parte. Și-a prins prada de păr și a lovit-o cu toată puterea, dintr-o parte, în gât. Capul nu i s-a desprins de corp, dar sângele a țâșnit ca apa dintr-o piatră Neris.

Haiganu l-a auzit pe Pleistoros țipând de bucurie și l-a văzut înălțându-se în zbor deasupra mulțimii. Avea trup de copil, dar își păstrase aripile mari. Călătorii nu îndrăziseră să zboare în preajma lui, dar aruncau din tribune cu jerbe colorate și petale de crini violet.

Secutorul nu a zăbovit. A țâșnit cu sabia năclăită de sânge spre celălalt capăt al arenei, acolo unde încă nu se vărsase sânge și de unde venea ecoul metalului care se ciocnea ritualic. Loviturile erau aproape simetrice. Sabie. Scut. Sabie. Scut. Sabie. Scut. Sabie... Fiecare lovitură aducea cu ea un sunet. Ca un ritm dintr-un cântec de luptă din lumea oamenilor. Un cântec de moarte, lent și grav.

Apropiindu-se în alergare, secutorul a strigat ceva, iar unul dintre cei doi luptători s-a ghemuit. Secutorul a pus piciorul pe spinarea lui și s-a aruncat asupra celui-lalt, parcă zburând. Lama sabiei lui și-a găsit loc prin viziera coifului. S-a auzit un scrâșnet când metalul a trecut prin oase, după care ambii bărbați s-au rostogolit într-un nor de praf și de sânge. Spectatorii erau în delir, nisipul se înroșea, copilul Pleistoros dansa în zbor, în extaz, cu aripile desfăcute.

— Voinicii mei! a urlat Pleistoros, iar trupul i s-a întins, crescând, pe măsură ce cobora în arenă, încet, odată cu ultimele petale de crin aruncate din tribune.

Haiganu s-a ridicat în picioare cu senzația că a scăpat de o povară. Lupta se sfârșise. Pleistoros trebuia să-l asculte.

— Voinicii mei iubiți! a repetat Pleistoros, atingând pământul lângă cei doi gladiatori.

Bărbații și-au scos coifurile și au îngenuncheat, cu ochii înfiți în nisip, de parcă ar fi privit în abis.

— Ridicați-vă! a spus Pleistoros. Vreau să vă îmbrățișez și să simt sângele adversarilor voștri murdărindu-mi trupul. Sângele jertfelor voastre!

După care s-a întâmplat ceva. Nisipul din centrul arenei a dat în clocot. Se învolbura, pufnea, se unduia. De parcă arena avea să nască ceva viu.

Pleistoros râdea, iar mulțimea a amuțit. Cei doi luptători și-au tras coifurile peste fețele murdare și s-au îndepărtat, cu pași lenți, de protectorul lor și de nisipul care fremăta.

În cele din urmă, pământul a prins formă.

— Heros! a rostit Pleistoros. Ce apariție neașteptată!

Heros se înălțase din praful arenei, iar corpul său era de două ori mai mare decât al lui Pleistoros. Pe frunte îi strălucea o coroană de pietre roșii, iar pe pielea neagră i se unduiau fibre albastre fluorescente.

— Ai trișat, Pleistoros! a tunat Heros, arătând către cele două leșuri din arenă.

Pleistoros râdea. Sec și aspru, ca un răcâit de cuțit pe o bucată de gresie.

— Cum să trișez, frățioare? a zis el, încă râzând. Oamenii tăi au murit în luptă dreaptă.

— Luptă dreaptă, zici? a izbucnit Heros. Nu au fost hrăniți cum se cuvine! Și nici apă n-au primit îndeajuns!

I-ai slăbit înadins, să triumfe ai tăi. Dar lucrurile nu rămân așa, frățâne. Nu rămân așa!

Pentru o clipă, aerul a tremurat în jurul lor. Heros s-a încruntat. Și-a dus lent brațele către cer. Lui Haiganu i s-a părut că piatra din amfiteatru a suspinat sau a răsuflat.

A fost mai întâi o zvâcnire, aproape insesizabilă, pe cadavrul bărbatului care, la începutul luptei, își aruncase plasa. Un deget s-a mișcat. Și încă unul. Din nisipul gros al arenei, s-au ridicat trupurile celor doi oameni uciși.

În tribune, călătorii fremătau. Unii zburau agitați. Alții își acoperiseră ochii cu palme translucide ori doar își deschiseseră aripile. Murmurul lor era un val de neliniște.

Secutorul și celălalt luptător, plini de praf și de sânge, stăteau în poziție de luptă, dar ochii le trădau spaima. S-au uitat îngroziți la foștii lor adversari, după care au făcut câțiva pași înapoi, atât de repede, încât aproape că și-au călcat propriile umbre.

Pleistoros a plutit până lângă ei, zâmbind larg, cu chipul luminat de o cruzime jucăușă.

— Să nu vă fie teamă, voinicilor! le-a spus, atingându-le spatele. Voi luptați pentru Pleistoros cel Mare! Nu există nimic care să vă înfrângă!

Heros a murmurat ceva printre dinți, iar Haiganu, fără să-l privească, a știut. A știut ce va urma. Îi simțea cruzimea. Îi știa cuvintele.

Cele două trupuri lipsite de viață au deschis ochii. Albi, opaci, goi, fără suflet. Fără lumină. S-au aplecat,

și-au luat armele și au pornit încet, dar sigur, spre cei doi gladiatori vii.

Pleistoros s-a tras în spate cu un fâlfâit al mantiei, zburând lin peste praf, dar nu înainte de a-și mai încuraja o dată campionii:

— Sunt deja morți, nu trebuie să vă sperie! le-a strigat peste umăr. Fiți neînfricați! Fiți... legendari!

Iar în ochii gladiatorilor, moartea a prins viață. Și a pornit spre ei, cu pași siguri, purtând chipurile celor pe care îi înfrânseseră.

Bărbații au murit în uralele mulțimii.

Cadavrele animate s-au mișcat cu repeziciune. Când au ajuns în apropierea celor doi oameni încă vii, părea că un fior rece s-a răspândit în pământul arenei, ca o pată de ulei în flăcări. Ochii lor, goi, fără lumină, dar țintind cu o precizie înspăimântătoare, se fixau asupra adversarilor. Loviturile erau acum bruște, nenaturale, dar rapide de parcă trupurile moarte ar fi fost trase brusc de fire invizibile. Nu respirau, nu tremurau, nu ezitau.

Gladiatorii au făcut câțiva pași înapoi, dar nu aveau unde să fugă. Nu mai era loc decât pentru moarte.

Primul cadavru a lovit cu o sulită scurtă. Fulgerător, fără avertisment. Voinicul a încercat să pareze, dar sulita i-a trecut pe sub sabie și i-a sfâșiat coapsa. Un țipăt scurt s-a pierdut în vuietul mulțimii. Camaradul său a atacat cu disperare, dar lama sa a întâlnit carnea moartă fără să o oprească. Fără sânge, fără reacție. Un braț i-a fost prins, frânt dintr-o smucitură, după care trupul i-a fost doborât cu o lovitură în ceafă.

Hrăniți cu vloga lui Heros, cei morți păreau invincibili. Nu erau doar trupuri reanimate, ci arme făcute să ucidă.

Gladiatorul rănit a încercat să ajungă la marginea arenei, în timp ce un roi de fluturi ghimpați cobora în praf pe cadavrul prietenului său. A făcut câțiva pași, dar durerea din coapsă l-a îngenuncheat, iar sabia i-a căzut. O mână moartă s-a înfipt în gâtul lui, l-a tras spre pământ și l-a sufocat. O alta i s-a strecurat pe sub armură și, înțetșor, ca un șarpe leneș, prin burtă și prin mațe, scormonind în sus, căutându-i inima, rupând în el.

Călătorii din tribune dansau în aer, cântau și aruncau curcubeie în spirale orbitoare. Zgomotul devenise aproape insuportabil: un amestec de bucurie, extaz și oroare. Culorile lor se amestecau într-o spirală vie, un halou uriaș de lumină, scăpând din rânduiala vremurilor vechi. Totul era nou și nepotrivit.

Heros a privit fără să spună nimic. Ochii lui nu trădau nimic. Doar mâinile îi erau încleștate pe marginea mantiei.

Când s-a încheiat, arenele erau pline de sânge, iar trupurile gladiatorilor zăceau contorsionate, fără viață, fără glorie. Cei doi morți stăteau nemișcați în picioare, cu ochii goi și armele încă în mâini. Pe picioarele lor urcau scarabei care-și căutau loc în carnea moartă.

Într-un târziu, Heros a poruncit.

— E destul. Plecați la stupurile voastre!

Cele două trupuri au căzut la pământ, iar călătorii și-au încheiat cântecele. Au plutit o vreme deasupra

arenei, parcă ezitând, după care și-au luat zborul și au părăsit Marele Amfiteatru. În urmă a rămas pentru o vreme doar lumina lor, fărâmată în aer, ca un praf de piatră vie din lumea oamenilor.

Au plecat, rând pe rând, și Cei Mari.

Bendis a părăsit prima arena, fără să rostească nimic. Trupul ei strălucea slab, ca o făclie care se stinge. A urmat Zibelthiurdos, solemn, înalt, cu mantia lui cenușie, parcă obosit, chiar dacă Cei Mari nu obolesc niciodată. După el, alți câțiva au plecat din tribune fără prea multe gesturi, fără să se uite unul la altul.

Nici Heros nu a mai spus nimic. A închis ochii, iar trupul i s-a fărâmițat încet în pulbere, risipindu-se în nisipul arenei exact cum apăruse. În locul unde fusese a rămas o umbră neclară, un abur subțire, care se încăpățâna să nu se împrăștie.

Tribunele, cândva pline de călători, s-au golit. Lumina curcubeielor a dispărut, cântecele s-au stins, iar parfumul dulce, rășinos al celor veniți din stupuri s-a risipit lent.

În liniștea Marelui Amfiteatru, Pleistoros s-a întors către Haiganu. A pășit încet, cu mantia fluturându-i, cu capetele de lup de pe umeri clătănându-se ușor, părând a șopti ceva unul către altul. Privirea îi era tulbure. Îl necăjea că scăpase victoria printre degete.

Rămăseseră singuri în Marele Amfiteatru.

Jos, în praful ars al arenei, cadavrele celor patru bărbați aduși din cealaltă lume își începuseră descompunerea. Scarabei și fluturi ghimpați de toate culorile mușcau din carnea lor, foșnind încet, ca o rugăciune spusă pe ascuns

LIBRIS

We know
banks

pentru Kotys. Mirosul de om plutea greu, amestecat cu parfumul stins al călătorilor ce părăsiseră locul.

— Pleistoros... a început Haiganu.

— Știu ce vrei, l-a întrerupt Pleistoros. Mi-a spus de-atâtea ori și tata. Zi-i că nu-i chip să te-nțelegi cu mine și că nu schimb nimic din tot ce fac.

— Nu înțelegi. Pentru Gebeleizis nu-i de ajuns. Și nici mie nu-mi pare că-i drept să zici tu că nu vrei, iar noi, cu toții, să ne înclinăm și să spunem că-i așa cum zici. Avem o rânduială. Tata zice că-i lăsată chiar de Neris.

— Uite, rânduiala asta nu-mi mai place, a răspuns Pleistoros cu voce joasă, înfundată. Și n-are decât să zică tata cum o vrea. Rânduiala, Haiganu, se schimbă! Totul se schimbă! Mi s-a arătat o altă rânduială. O altă cale. O cale de piatră. Și ar fi bine să înțelegeți și voi asta. Alții au înțeles deja prea bine. Heros, de pildă...

— Heros, alături de care faci jocurile astea dezgustătoare! Firește că lui îi e pe plac. Toată vloga celor care mor îi aparține...

Pleistoros și-a înălțat umerii încet, iar capetele de lup de pe mantie păreau că se încruntă odată cu el.

— Măsoară-ți cuvintele, Haiganu! Nu te pune nimeni să guști jocurile noastre! Nu te silește nimeni să vii aici și să te uiți la ele! Dar norodului îi place.

— Da, am înțeles cu toții asta. Atragi gloata călătorilor de partea ta, scâldând în sânge nisipul din arenă. Aduci aici ce iei de dincolo, dar asta... asta Neris a cerut să nu se facă. Tu ai sacrificat din oamenii care-și ridică

rugile pentru Gebeleizis și pentru alții dintre noi. Tu iei, de fapt, din vloga noastră, Pleistoros!

— Păi, n-aveți decât să veniți și să-i susțineți! Sunteți bineveniți aici. Încă mai e loc în tribune.

— Gebeleizis îți cere, în numele lui Neris, să-ncetezi, Pleistoros. Oamenii să rămână în lumea lor, iar noi să veghem aici, în lumea călătorilor. Asta-i orânduiala!

— Eu nu-nțeleg de ce te consumi atât de mult, Haiganu! Tu, dintre toți! Asta nu-i pricină de harță între noi. Ce-ți pasă ție de oameni și de vlogă? Nu folosești nimic din ea, nu-ți pasă dacă în lumea aia-i cineva care te prețuiește, nu ți-e dor de oameni, nu te atingi de rugile lor, nici nu te miști pentru ei. Și, la urma urmei, ce-ați vrea? Să-i punem pe călători să lupte în arenă?

— Marele Amfiteatru n-a fost făcut pentru lupte, Pleistoros. Ci pentru muzică. Pentru ode. Pentru banchete. Pentru adunare, nu pentru măcel.

— Zău? Cui îi pasă de muzică, frate? Crezi că gloata ar veni aici să asculte cum chițăie nu știu ce călător de prin pădurile Nissai? Cine mai are răbdare pentru cântece? Cine mai crede în poezie?

— Pleistoros, e de ajuns! Ia aminte la ce îți cerem eu și tata. Lasă lucrurile așa cum sunt. Și, mai cu seamă, nu te atinge de cei ce își pun nădejdea-n noi. Gebeleizis spune că, într-un final, va trebui să le ascultăm rugile. Și nimeni nu-și dorește să ne prindem în luptă între noi.

Pleistoros a făcut doi pași prin nisipul sfărâmat și s-a oprit aproape de un os alb, curățat de carne și de măduvă.

L-a ridicat și fluturile ce-și încheșta mandibulele pe el a zburat.

— Ba poate asta vreau, Haiganu. Poate exact asta-mi doresc. Ia, hai! N-aveți decât să vă trimiteți roiurile peste ale noastre! Să vedem care călători sunt mai strașnici în luptă. Poate sângele ne va răspunde unde cuvintele nu pot.

Haiganu nu a mai spus nimic.

În nisipul din arenă, cadavrele celor patru oameni fuseseră mistuite. Ici-colo, din câte o bucată de os, fluturii ghimpați continuau să muște, harnici, indiferenți. Ca și cum n-ar fi existat nici zei, nici rânduială, nici viitor. Doar un festin tăcut, etern.

Haiganu

Cad pietre și-n pietre suntem noi ascunși de voi

Nu pleca, nu te întrista. Teme-te!

și-aruncă din privire o fragedă văpaie

Se strecurase în mintea lui Dekibalos de-ndată ce oștirea căpcăunului părăsise ruinele din Giradrigas și pornise pe drumul către Karsa. Haiganu zăbovisse în mintea căpcăunului o vreme, scurmându-i în amintiri, încercând să priceapă cu ce teme i-a cerut Pleistoros ceea ce i-a cerut. Ce vicleșug se-ascundea în faptul că Dekibalos avea

să stea-n genunchi în fața lui Haiganu și să-i ofere așa, pe tavă, întreaga sa armată? La fel de nedumerit era, însă, și Dekibalos, care înainta încet spre Karsa așteptând un alt semn de la zeul în numele căruia vărsase atâta amar de vieți.

Când, într-un târziu, a ajuns aproape de Karsa, iar semnul de la Pleistoros nu a venit, Dekibalos a trimis o solie până la porțile orașului. Un bărbat pe nume Olan, cruțat cândva de Dekibalos într-un sat pescăresc. Deși bărbatul scăpase cu viață, totul părea mort în el. Toți cei pe care-i cunoscuse cândva fuseseră uciși. Văzuse corpurile sfărtecate ale prietenilor, se uitase în ochii lipsiți de viață ai părinților săi, zărise chipurile fraților săi înecate în trupurile putreziciunilor, întâlnise atâta moarte și atâta chin cât unui om ca el nu-i este dat să poată duce. Iar acum Olan, altădată un pescar ce-și întindea plasele în apele fluviului Ostas Melda, venea către Karsa călare pe o răpciugă de cal, grebănos, dupuros și slab, de-i numărăi coastele. Olan avea mintea goală. Asculta doar copitele mârtoagei și privea în gol peste muntele în care era scobită Karsa. Iar Haiganu s-a prins și el de trapul calului, singurul cuget din mintea călărețului. *Trap-trap-trap!* Un gând răcoritor, binevenit peste fierbințeala Fluviului de Șoapte.

Olan s-a oprit în fața Karsei, iar ochiul lui Haiganu a plutit deasupra lui. Purta barbă neîngrijită, asemeni barbarilor din Calsa Merza, iar trupul îi era slab și neșpălat. Apoi, fiindcă gloaba se oprise, gândul răcoritor s-a oprit, la rândul său. Și Olan a început să tremure ușor. I-a venit în minte să fugă. Dar nu înapoi, la